

Muhabbet Eden İki Gönül 2

— kul mehmet · 07 Nisan 2023

Muhabbet Eden İki Gönül-2-

-Başkaları kendi duygularıyla kıydan kıydan yürüyebilir, lakin ben o denizde yüzmeden içine girmeden hatta, içinde kaybolmadan onunla olmadan duramam. Ben varlığımla ona can katmak çok çabalarım ki kendimi kaybederim. Bu yüzden duygularımı açık ederek, hayatın orasından burasından yırtık yamayıp birleştirmeye çalışmayacağım direkt yapıştıracağım, ben böylesine böyle bir cilalama için harcanacak çabayla duygularımın açık olmasıyla dile getirmesinin umuduna gölge düşürecek, davranışlardan kaçarak aşkın içinde yaşamayı seçerim öyle kıyısından köşesinden gezmekle değil tamamen onuna olmayı seçerim.

-Vaaav! Beni şaşırtıyorsun!

-Şaşırmaya gerek yok ki aşk böyledir böyle sevilir. Evde bir pencerenin açık olması yerine, beş on pencere daha açar içimi aydınlıkla doldururum. Ben bakış açısı bakımından köklü bir değişikliğe giderim, sen ise gitme gereği de duymadan yüzeysel seversin. Ben her zaman aşkla her şeyi gözlemleyerek neyi kaybedip kaybetmediğime önem verirken senin için bu gözlemlemenin hiçbir değeri olmadan yaşamayı seçersin. Sen sana ağır gelenleri toplayarak bir köşede saklarken, ben o bana ağır gelenleri taşıyarak götürülmesi gereken yere kadar sırtımda taşır zayı etmem. Ben bir şeyi çözmek için fikirlere değil, aşkın bana verdiği duygu ve hislerin çerçevesinde çözmeye çalışırım. Mesela yolda ağlayan bir çocuk görsen

sen "aman nasılsa bu çocuktur, ağlar biraz sonra susar diyerek" es geçersin. Oysa ben aşkın verdiği o yoğun duygu ve hislerle yanına yaklaşır, saçını okşayarak " çocuğum neyin var neden ağlıyorsun" diye sorarak ona sıkıntı veren şeyin ne olduğunu sorar, ona çözüm bulmadan oradan ayrılmam. Onun yanına gitmek sana "yük" olurken bana "yük" olmuyor.

-Ben senin gibi, duyarlı olamıyorum.

-Sebebi belli aşkla beraber yürümediğinden onun fısıltılarına kulak vermediğindedir. "Sen yaralı ve yorgun birisine yardım etmek seni yoracağını ve yaralı bırakacağını sanıyorsun" Oysa "aşkla yaklaşmak sana bu yönde huzur ve mutluluk verecektir yani karşıdaki mutlu ve huzurlu olunca sende huzurlu olacaksın". Ben gönül kandilimin hiçbir zaman söndürmezken, sen gündüz söndürerek dışarıya karanlığa çıkınca sadece kendin için yakıyorsun. Ben kandilin fitilini tutuşturan ve şavkı kelamı ile onu tutuşturan aşkın çakmağıyla yakıyorum ve hiç söndürmüyorum. Her zaman yakınımda veya uzakta bir tenhada karanlık gölge kalmış bir köşede hüznle oturmuş derdine derman olan veya derdine ortak arayarak bulmaya çalışana rastlarsın tabi aşkla beraber gezersen onunla olursan.

-Ben bu kadar ayrıntı ile olamam/yaşayamam ben bunları hiç taşıyamam ki! Kederli sesler beni kederlendirir hüznlendirir mademki sen varsın mutlaka ona yetişirsin.

-Ya yetişemediğimde senin önüne rast gelirse ne yapacağız kendi haline mi bırakacağız?

-Bana kalırsa senin gelmeni bekleyecek.

-Bu kadar insafsız olmasan!

-Acıyla insan acı veren bununla egemen olanlara da mı "yapmayın yazıktır az merhamet edin" demeyecek misin?

-Karmaşık olan hayatlar beni de karmaşık yapacağından korkarak uzak durmak bana sadelik veriyor.

-Buna sadelik değil "korkaklık" desek "bana necilik" desek "umursamamak" desek daha sayayım mı?

Ortalık bir anda sessizle sakin kaldı. O an gökyüzü bulutsuz ve berraktı. Nehirde akan suyun hışırtısı ve seher yelinin tatlı esintisinin dışında hiçbir ses duyulmuyordu. O sessizlikte aşk bir ara ikisinin arasında dolaştı ürperdiler, gülümsediler o aşkın huzur verici sükûnetten gülümsedikleri belliydi, güzel bir gün olacaktı bundan sonra aralarında sanki.

Bundan sonra ne olacaktı? İyilik, güzellik ve mutluluk, insanı bitirerek yok eden kötülüğe, çirkinliğe sürükleyerek onu mutsuzluğa sürükleyene baskın gelecek miydi aşk? Gönülü okşamasıyla? Tabi ki gönül kapısını yıkarak içeriye giren aşka değer kıymet vererek veya tam tersi, aşkla ağrı, sızı, hasret ile derde katlanılacak yaralar sarılacak mı, hasret ile elem bir köz olup yakarak insanın yüreğine mi yapışacaktı,

aşksız? Yahut iyilikle kötülük, güzellikle çirkinlik veyahut ta mutlulukla mutsuzluk, neşeyle keder, mutlulukla dert birbirine karışıp, aşkla yaşayan insanların kalpleri üstünde bir salıncak gibi bir o yana bir bu yana mutluluk içinde gökyüzüne, uçarcasına coşkuyla uçacaklar mıydı? Şimdi bundan sonra ne olacaktı? Şimdilik bunu bilmiyoruz az bekleyelim. Bunu kendi hayatımızın dışında onların hikâyesinin hayatlarının akışına bırakacağız, bakalım daha nelere birlikte karşılaşarak yüzleşeceklerdi acaba?

Mehmet Aluç